

UNA NIT COM CAP ALTRA

Darrer dissabte d'octubre

25 d'octubre de 1986, nit dels Premis. Una convocatòria que aplega any rere any el bo i millor de cada casa. La festa, enguany amb música i estrelles fins a la matinada, va anar la mar de bé i va lluir més que mai.

C. Ballester i V. Bernat

Tradicionalment, els Jardins de Vivers han albergat una reserva faunística variada, rebuscada. Aquella nit, darrer dissabte d'octubre, els salons del restaurant del jardí, rescatats per a l'ocasió, amplien el repertori d'especimens. Tots els colors de l'arc de la catalanitat activa i passiva, multitendencial.

Trobar taula i poder establir coalicions gastronòmicament eventuais, era l'objectiu primordial dels assistents. Imperava, com a escassos metres, la llei de la selva, però sense més sang que la de les quatre barres. Avançades les deu de la nit, el personal de serveis de Tano i l'Abuela, l'eix Gandia-Xàtiva, responsable del menú, començà el repartiment de les exquisides menges als comensals, adequadament situats.

A la taula estratègica, hi havia Joan

Dalt, Àngel Casas i Toni Fornes. A la dreta, Damià Mollà i Eduard Mirà. Baix, Pilar Trenzano, Ciscar i Fuster.

Fuster, *prêt-a-porter*; Max Canher/Isabel Picaillo; Eliseu Itinerant; Pilar Trenzano, jovial; Ricard Blasco, reeditat, i el senyor Adolf Pizcueta. Pels voltants, Cebrià Ciscar, ondulat, i Teresa Blat; Antoni Asuncion i Adela Pla; Joaquim Ferrer i Miquel Vilar, Vicent Soler, pre-papà i Fina Masgrau. Autoritats polítiques.

No molt lluny, Andreu Alfaro (Alferro); Francesc Bellmunt, olímpic; Ventura Pons i la rossa —la del bar—; Alfons Llorenç, comissari misteriós; Ignasi Riera, fartonet i J. F. Yvars, *look* renaixentista.

Pròxima al nucli, la taula independent i pre-Puig: Josep Guia i Maria Conca, Paco Candela, Manuel Tarin, Gonçal Castelló i Enric Tàrrega. Contra la vidriera, la taula actoral: Josep Maria Forn, Joan Monleonissim; Núria Feliu, més prima que mai —elegància de Sants—; Ovidi Montllor, «ja volem el pa sencer», i Mari Sant-

pere, de ros Hitchcock. Per les altres taules, Toni Mestre, Lluís Miquel, sense els 4Z; Rosa Balaguer, guapíssima; Isabel Bes, fugaç i escàpola.

Entre plat i plat, Àngel Casas, episòdic, ens informava del decurs de les votacions, cosa que alternava amb entrevistes a personalitats assistents. Les aparicions de Casas anaven acompa-

nyades d'amuntegament d'escriptors a la porta del restaurant. Probablement, algun escriptor, convençut de les seues possibilitats, va hipotecar els estalvis per sopar. Entrats en el segon plat, la taula independent va esclatar reivindicativa: ¡Volem la senyera! Paco Candela, preventiu, en portava un parell al cotxe i les va instal·lar al costat del piano de **Carles Santos**. El gest de Candela va tranquil·litzar els comensals independents, que, com va dir **Bernat i Baldoví**, «des de que hem entrat al sopar / que la senyera ens apreta».

A les postres, **Joan Carles Martí**, vice-rector d'estudiants, va presentar l'estrella de la nit: **Pilar Trenzano**, viuda del conseller de Cultura republicà **Francesc Bosch Morata**. **Fúlvia Flamant Nicolàs** va fer-li unes preguntes a propòsit del sopar homenatge. Donya Pilar, aguda i habilidosa, va adreçar-se a Cebrià Ciscar per dir-li que fessen alguna cosa de l'Institut d'Estudis Valencians, creació del seu marit, i que «espavile els que té al seu costat». La lentitud del procés de recuperació nacional, segons va dir la Trenzano, va inspirar-li batejar una tortuga que té a casa amb el nom d'«Autonomia»: «Si jo tingués el mando —va dir—, ja ho arreglaria, però jo sóc un tros de vella». Pilar Trenzano va acabar el seu parlament fent visques al País Valencià i a la República, després de demanar al conseller de Cultura: «senyor Ciscar, per favor, faça tot el que jo no puc fer». Ciscar, emocionat, va deixar la cadira i la va abraçar.

Tot seguit, **Àngel Casas**, després de repassar el còmput de les votacions, va presentar el músic d'avantguarda **Carles Santos**. Mentrestant, entrava

gent nova a les taules. **Andreu Banyuls** rebia afectuós **Miguel Angel Villena** —¿«Quién teme al pacto de la calderilla?»—, **Manuel S. Jardí** i **Adolf Beltran**, tots ells vinculats a *El País*, Comunitat Valenciana. Carles Santos, amb entrada fúnebre, teclejà unes notes líriques. Posició que va abandonar ràpidament i va canviar per una actitud histriònica de retirada neroniana. Això, davant el bigot de **Fuster**, adquiria unes dimensions imprevisibles. El «gorgorito» recitat de Santos va fer agre l'arnadí a un bon sector: **Mari Santpere** va empal·lidir. **Ovidi**, adreçant-se a Mari, li va fer: «tu, això, no ho havies sentit mai». Les senyeres tremolaven. «No, si no pararà», feia la **Santpere**. «Això és modern», li retrucava **Monleon**. «Aquest noi no té res a fer», va concloure amb males cares **Mari Santpere**. «¡És genial, és genial!», feia **Eliseu**. Al costat, al zoològic, els rinocevents bramaven.

Per fi, acabats els diversos entreteniments del programa, arribà l'hora del veredict. **Àngel Casas**, enmig d'un silenci eurovisiu, puntuat pels aplaudiments, anà desgranant els noms afortunats: Premi Estellés de poesia per a *Diapasó amerat*, d'**Antoni Fornes** i **Gómiz**; l'Andròmina de narrativa, desert, sorpresa i decepció a les taules; Premi Fuster d'Assaig per a la sociològica parella de **Damià Molla** i **Eduard Mira**, per *De impure Natione*; el nounat premi de periodisme **EL TEMPS**, per a *L'ertzantza, policia de substitució*, de **Jaume Fernández** i **Calvet**.

Antoni Fornes, de Dènia, ens confessà que mai no havia publicat cap obra poètica. Potser ara s'animarà. Entén el seu llibre com un homenatge

a **Gabriel Ferrater**, autor que sempre l'ha fascinat. **Joan Ferraté**, jurat, considerà que la qualitat mitjana dels originals no havia estat excessiva. Per contra, confiava molt en el llibre guanyador, ja que, al seu parer, Fornes havia sabut articular un llenguatge molt valencià, genuí, i alhora ple d'energia. **Vicent Alonso**, també jurat, coincidia en la irregular qualitat dels originals presentats, tot i que —matisà— hi ha un grapat d'obres digníssimes. Amb l'obra guanyadora es fa una aposta per un treball ben original i experimentador, que sorprendrà. Ens comentà també que la competència amb l'obra finalista, la interessant *Tres notes i el silenci* de **M. Rosa Font** i **Masot**, havia estat molt dura.

Tot seguit vam preguntar a **Julià Guillamon** per què havien declarat l'Andròmina desert. Segons Julià, el jurat havia trobat dignes les obres presentades, vint-i-tres, ni més ni menys, dues-centes planes per títol, però com a lectors, cap no els havia entusiasmat. Tot criteri és subjectiu, però un premi com l'Andròmina, per solera i dotació, sí que es mereixia una mica d'entusiasme.

Els autors premiats en assaig ens indicaren que la seua obra, en certa mesura, era una revisitació al *Nosaltres els valencians* de Fuster, pare entre assumit i qüestionat. Es tractaria d'una anàlisi integradora de sectors més aviat dispers —de Fuster a Casp— del nacionalisme valencià, el país imaginari, com si diguéssim. Eduard Mira, cofoi, afegí que al llibre es fa també una revisió del concepte de Països Catalans. Ell, si més no, troba més assumible la idea de nació Valenciana

IKONO

xieland, jazz almogàver, i barra aranzelària del **Cafè Cavallers** al pati. La concurrència aspirant de la porta hi va entrar —**Josep Franco** ho deixà córrer— i els comensals n'eixiren. La pista de ball va ser monopolitzada per **Carme Albors**, la degana pagana de Dret, que, amb **Pere Martí** —cunyadíssim d'**Isabel Guardiola**, la dama d'Altea— com a partenaire, va convertir-se en la **Terpsícore del Túria**. A uns metres, **Ramon Barnils**, d'un ballar entre sardana i *break dance*, desgavellava l'esquelet i, ai, els cabells. Un altre **Ramon, Lapiedra**, s'ho feia a moviments entre *yeyé* i acadèmic amb la seua senyora. **Pepito Guia** i **Maria Conca**, amb coreografia molt senzilla. A un extrem, **Pepa Chesa**, feliç cònsort del guanyador del **Vicent Andrés Estellés**, ball solt, estil la Saffor. A les grades, els de la melodia

SOTA EL LEMA «VALÈNCIA TAMBÉ ÉS CATALUNYA»

Aplec independentista al Puig

M. A.

Faltaven vint mintus per a les set de la vesprada de diumenge passat quan un grup de xiquets pujaren al peu de l'estàtua del rei Jaume I al Parterre de la ciutat de València portant en les seues mans la pancarta que havia obert marxa en la manifestació convocada pel Moviment de Defensa de la Terra, amb motiu de l'aplec del Puig: «València també és Catalunya».

Al voltant del monument, unes cinc-centes persones escoltaren un breu parlament d'Antònia Jornet i es dissolgueren després de cantar *Els Segadors* i *La Internacional*. En el moment en què la gent començava a abandonar la plaça fou cremada una bandera espanyola.

Els manifestants havien recorregut el centre de València corejant consignes independentistes, en favor de l'organització Terra Lliure i referents a la catalanitat del País Valencià. Especialment corejades varen ser les consignes «València vol viure, visca Catalunya lliure» i «Visca València, visca Catalunya».

L'Aplec havia començat al matí en la població del Puig, on els assistents es concentraren des de l'onze del matí per pujar a la Muntanyeta de la Patà, després d'haver realitzat un cercavila acompanyats de dolçainers.

Una vegada dalt de la muntanya tingué lloc l'acte tradicional, amb la intervenció de Josep Guia i representants de l'MDT de la Catalunya Nord, que van fer una crida a la manifestació del pròxim 8 de novembre a Perpinyà, dels Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans i de la Confederació Sindical de Treballadors de Catalunya. En els parlaments van insistir en la necessitat d'assegurar que no es produeixca un trencament entre les dinàmiques polítiques del Principat i el País Valencià, i en el paper que l'independentisme compleix en aquest sentit. També es va exigir la solidaritat amb Euskadi i la petició d'un procés negociador entre ETA i l'Estat espanyol.

A l'esquerra, Núria Feliu i l'Ovidi. Dalt, Antònia Cavanilles, Joan Ferraté i Olga Xirriacs. Baix, els nostres dos consellers de Cultura.

—primer avís, digué algú, llavors. Edípic.

Jaume Fernández, premi de periodisme, no pogué dir-nos res perquè a hores d'ara s'hostatja a la presó de Carabanchel, escola, com és sabut, de periodistes. **Vicent Sanchis**, director d'EL TEMPS i Jurat, ens declarà que, tenint en compte que es tracta de la primera convocatòria del premi, i que alguna gent no havia acabat d'entendre a quin tipus de publicació s'adreçaven, hi havia tres o quatre articles de ben vàlids, i que, comptat i debatut, el jurat havia optat pel que semblava periodísticament més encertat, amb fonts directes.

Ja saben vostès. D'ací a uns mesos, aquests títols seran llibres a les parades. Enguany, portaran cua. De moment, alguna remor ja s'ha sentit.

I després, la milonga. **La Vella Di-**

passiva: got a la mà i conspiració a la boca. Al·lèrgics al balleruc, **Empar Ferrer**, muscle destapat, i **Lluís El Sifoner**, sense bigot. A una altra banda, **Manolo Boix** i **Josep Palàcios**, la Ribera unida; **Jenaro Talens** —«yo lo escribo, pero no lo hablo»—; **Joan Ramos** i **Rosa**, **Joan Juan** i **Carles** de la Costera, el Xàtiva Power; **Miquel Alberola**, buscant aspirines i **Enric Sòria** a la barra —cultura de cristall— infatigable. Enmig de tot, el fotògraf de la **Cartelera Turia** —volem el lliit verd— perseguia i acaçava **Vicent Martí** i **Vicent Sanchis**, ullerós. A les quatre de la matinada, tots al carrer. Alguns continuaren, però això ja són altres calces. I darrere de tot, extenuades per l'organització, **Rosa Raga**, **Heike van Lawick** i **Queti Valera**. Sense elles, la nit no hauria estat màgica. □